

Відколи існує людина, вона завжди щось будує. Почала з печер та гнізд у доісторичні часи, дійшла до хмарочосів та мегаполісів. Потяг до будівництва виявляється змалечку. Зводять малюки піщані замки, складають кубики, збирають конструктори. Завдяки будівництву людство пізнає своє минуле. Храми, фортеці, піраміди... Будівництво було завжди і всюди, на всіх континентах, у всіх народів. Осілі племена зводили найпростіше житло майбутніх міст, кочові – шатра, вігвами, іглу, юрти та чуми. Недарма народна мудрість вважає, що людина за своє життя повинна збудувати дім. У дитинстві кожен мріє про майбутню професію. Чи були в мене думки стати будівельником? Ні. Чи, вибираючи життєвий шлях після школи, згадував цю галузь? Ні. А сталося так, що понад тридцять років я пропрацював у будівництві. І не шкодую...

господарств та зведення нових об'єктів. Пізніше у 2000 році трест реорганізували у службу будівельно-монтажних робіт, приєднавши службу цивільних споруд, а потім і службу водопостачання.

Мене зустрів дружній, доброзичливий колектив висококваліфікованих спеціалістів, які радо про-

свій перший, за яким був закріплений. Це була тягова підстанція з ВРП ст. Підбірці. Роботи виконувало будівельне управління №1, а відповідальним був його голов-

нових об'єктів, тоді їх захищати. Не дай Боже щось випустити з уваги – потім уже не виправити. Починається будівництво, і з кожним днем зростає напруга: чим

зуміє. Та ось аврал минув. Здали на відмінно! На зміну напрузі приходить почуття задоволення від зробленого.

10 серпня 2014 року відзначаємо День будівельника України. Усіх, хто працював і працює зараз у цій галузі, усіх залізничних будівельників, друзів, колег, кого об'єднував трест і служба БМЕС, хочу привітати з професійним святом і побажати якісно, із вогником, із натхненням робити свою вкрай необхідну й корисну справу. Зі святом вас, дорогі колеги!

Василь ПРУХНИЦЬКИЙ,
ветеран залізниці,
будівельник із 33-річним стажем

Будівельник живе у кожному з нас

У Будмонтажтрест Львівської залізниці я прийшов працювати наприкінці 1978-го року. Трест тоді займав півтора десятка кабінетів на п'ятому поверсі управління залізниці по вул. Гоголя, 1 разом зі службами НВод, Дорурс та ОКС. То були дивні назви, незрозумілі для новачка. Перше, чому почав мене вчити ветеран тресту Юрій Ашурович Каремкулов, – залізничній термінології. А ще на тому ж поверсі знаходився Желдорпроект, серед працівників якого через декілька років я зустрів свою майбутню дружину Оксану.

Історія Будмонтажтресту починається з 1948 року, коли Львівська залізниця у важкі повоєнні роки заснувала свою будівельну організацію для відновлення зруйнованих

стягали руку допомоги, а бувало й підставляли плече: "Тримайся, ми поряд". За фахом я був інженер-електрик, тож, займаючись забезпеченням кабельної продукції, електроматеріалами та обладнанням, виконував свою роботу спочатку у виробничому, пізніше у відділі постачання. Приваблювала різноманітність об'єктів: зводили житлові будинки, котеджі та "висотки", спортивні комплекси і залізничні приміщення, мости, вокзали, займалися найрізноманітнішими перебудовами та реконструкціями. Імпонувала й географія будівельних управлінь та монтажних підрозділів, які діяли на території семи областей України. Кожний новий об'єкт потребував повної концентрації. Чудово пам'ятаю

ний інженер Сафоній Васильович Басараба, справжній фахівець-будівельник. Відповідальні завдання завжди надихають на творчі пошуки та раціоналізацію. Пригадую, як пишався своєю модернізацією тролейної лінії на ст. Хриплин – який-неякий, а все ж винахід. Навіть премію невелику дали – пригостити друзів вистачило. Згадую аврالی під час паводків на Закарпатті, житловий масив Левандівки, реставровані вокзали основних напрямків. Приємно відчувати, що робиш справу корисну та потрібну.

У праці час летить швидко. У залізничних будівельників багато важливих завдань. Тільки-но зустрінеш Новий рік, треба робити замовлення на матеріали

ближче термін закінчення, тим спекотніше. Червоніють телефони, пітніє чоло, жвавішає лексика. А термінологія набуває неабиякої яскравості. Хто "варився" у тому виробничому "казані", мене зро-

Храм душі – найважливіша споруда Іраїди Єрмакової

Ветеран залізниці відсвяткувала 100-літній ювілей!

Поважний ювілей – 100-річчя – 6 серпня відсвяткувала колишня залізничниця, технік виробничо-технічного відділу колишнього Дорбудтресту Іраїда Єрмакова (на фото). У той святковий теплий день Іраїда Никифорівна приймала у своїй гостині дорогих серцю гостей.

Привітати ювілярку прийшли колеги-залізничники – головний правовий інспектор Ради профспілки на Львівській залізниці Володимир Шрамко, голова профспілкового комітету будівельно-монтажного експлуата-

ційного управління №1 Роман Мелешко та голова Ради ветеранів управління залізниці Григорій Лялька. Гості подякували ювілярці за віддану працю на благо залізниці, побажали міцного здоров'я, наснаги до життя, миру та благополуччя. Крім теплих слів, побажань, солодощів та квітів, гості подарували довгожителю найнеобхідніше для неї нині – окуляри та слуховий апарат, придбані на її побажання. Ювілярка щиро дякувала за теплі слова, квіти і подарунки.

Попри поважний вік, Іраїда Никифорівна в чудовому гуморі. На вигляд і не скажеш, що за плечима в неї вже щедра сотня літ. Та й на здоров'я вона особливо не скаржиться, от лише зір та слух погіршилися, і помешканням тепер доводиться пересуватися за допомогою ходунків. Мешкає Іраїда Никифорівна разом зі сином Юрієм, який доглядає її та виконує всю хатню роботу.

– Мама народилася в Рязані (Росія) у багатодітній сім'ї, – розповів син ювілярки Юрій. – Після закінчення школи вступила в залізничний технікум у Москві. У 1938 році почала працювати, згодом познайомилася з моїм батьком, який теж був залізничником. У 1939 році за скеруванням мої батьки при-

їхали працювати на Львівську залізницю.

А далі була війна – нелегкі часи довелося пережити... Після війни батьки продовжили роботу на Львівській залізниці. У 1964 році мама прийшла працювати техніком у Львівську дистанцію цивільних споруд, а на заслужений відпочинок вийшла у 1971 році з посади техника виробничо-технічного відділу Дорбудтресту.

Почікавши значенням незвичайного імені Іраїда, я була щиро подивована, у перекладі з грецької воно означає "героїня", "дочка героя". Можливо, і в цьому є якийсь прихований зміст, запорука щедрого віку залізничниці.

– У чому, на Вашу думку, секрет довголіття матері? – запитує в пана Юрія.

– Крім роботи і сім'ї, мама все життя любила працювати на нашій невеликій земельній ділянці. Садівництво – це була її стихія, у яку вона вкладала всю свою душу. Висаджувала різні кущі малини, агрусу, порічок та інших ягід. Постійна робота на свіжому повітрі, любов до краси, власноруч вирощені на городі фрукти – напевно, це додавало їй здоров'я та радості від життя. Завдяки мамі і ми з татом полюбили цю справу.

Колись мама хворіла на діабет. Я їздив у ліс збирати для неї трави, вони допомогли, і мама позбулася цієї недуги. Крім того, мама ніколи не була конфліктною людиною, завжди добродушна, ні з ким не сварилася, старалася зі всіма знайти спільну мову. Вважаю, що людяність і доброта теж є простим секретом її довголіття.

Нині, на жаль, виходить надвір мамі важко. Та в хаті вона ще пробує сама собі дати раду. Телевізор дивиться постійно, стежить за новинами. Я їй розповідаю, що в житті змінюється, вона активно все коментує, висловлює свою думку. Мама все розуміє і добре мислить. Інколи до неї навідується лікарі, особливої потреби у них, на щастя, не виникає. Основна проблема – це поганий зір і слух.

– Що Ваша мама вважає найголовнішим у житті?

– Ми часто про це говорили, мені теж цікаво було почути її думку. Основними для мамі є спокій, мир і доброта. З огляду на останні події у країні мама ці слова повторює все частіше.

Тетяна БАЛЛА
Фото автора